Це коли вся земля полотніє від жаху,
Коли губи спікаються в хвилі морській,
А у тебе ні долі, ні волі, ні даху,
По грузькому піску побредеш як на плаху,
Бо здичавіле море ковтає піски…
…Це коли навкруги лиш гроза несвітенна…
Це коли ти уперше всміхнувся до мене….

Це коли вже нічому, нікому не рада,
З дня у день лиш вичерпуєш воду з корми,
Але раптом поглянеш в небесне свічадо
Де з’єдналася блискавка із водопадом
І побачиш у темряві білі громи.
…Прогримлять, не погаснуть, а стануть зорею.
Аж занадто жорстоко як на емпіреї…

Це коли дві душі заіскрять від напруги,
А заземлення спалить, розірве, уб’є,
Коли слабкість — це злочин, а страх як наруга,
І відкритому серцю не треба кольчуги,
Її з піни морської ніхто не скує.
…Потім буде стежина крізь морок Ереби.
Потім нам ще багато подужати треба…

Бо покотяться дні, потім зложиться повість —
Наша тиха буденність на лезі меча,
Будуть надто скупими мої часослови
Бо збігатиме час наче кава ранкова,
Не прийматиме зерна сухий солончак.
…Відкує і замовкне зозуля-відунка.
Мої білі громи… Неоплакана муко…

Срібний голос сурми над хмурним небокраєм,
На гілках блискавиці запечена кров,

Мені часто розказують: так не буває,
Та горенить гроза І я знову стискаю,
Я неначе вростаю у біле перо.
…Бо ті білі громи розквітають у парі.
І не можна прибрати долоню від жару.

Бо в осерді грози наші сльози солоні,
Крізь розтерзане небо, ревіння пітьми,
Крізь примари Ереби, і лють Саурона,
Із малого зернятка — по бруньці, по кроні
Нездоланні і вільні злітають громи.
…І не скінчена повість. Вертається вітер.
Піднімається море на зідрані лікті..

І здригається серце, розгублений розум:
Що маленька мураха, котру буревій
Не помітить напевно? Тяжке передгроззя.
У найвищої хвилі вже сиве волосся,
А у небі — хмарин попелястих прибій.
…Я ж до тебе кричу через море розлуки:
Тут гроза не пройде.. Треба взятись за руки…
…Треба крилами, серцем, росою, сльозою…
Щоб здолати грозу треба стати грозою…

Наталя Дзюбенко-Мейс